

Знак долі

Там уже склалося, що частина ґрунтів колишнього Селища перейшла у спадок Наумчукам. Зокрема, Микола Наумчук мав п'ять гектарів. Порівняно з іншими господарями не така уже й велика площа. Проте вистачало біля неї і праці, і врожаю з неї на прожиття.

Серед своїх п'яти сестричок і братиків найдопитливішим був Іван. Лишень хтось з прибулих чи старших хатніх почне згадувати минувшину, хлопчина й стискується клубочком, вбираючи в себе кожне мовлене кимось слово. Найбільше любив слухати батькові чигання Біблії та перекази легенд. Особливо на краю поля. Саме біля кринички вперше почув про «церкву, яка увійшла у землю» та диво, бачене дівчиною. Слухав і наслухатися не міг, вичікуючи нового повторення.

А ще мав хлопчина дивну звичку при забаві. Над усе любив стрибати з примовкою:

— Гоць, гоць...

За те й прозвали діти Гоцем. І те прізвисько трималося до кінця його віку. Навіть збудований ним храм назвали не інакше, як Гоцева церква, хоча насправді то був недовершений Почаєво-Успенський Липенський скит...

Сталося так, що Іван захворів на тиф. Страшно захворів. Привезений з Межиріч лікар виписав якусь мікстуру і побажав сподіватися на диво та поміч Господа-Бога, оскільки сам сумнівався у своїх засобах лікування. Не могли збити жару і місцеві знахарки. Хлопчик танув, мов віск на вогні. У своєму маренні тільки й просив:

— Води... Пити...

Мати змочували просохлі від високої температури губенята узваром фруктів та різних трав, все молилася до давньої ікони Богоматері Афонської, привезеної кимось давно з Почаєва і встановленої на покуті неподалік узголов'я хворої дитини. Слізно просила заступитися, врятувати малого. А він не вгавав:

— Води...

А, можливо, помічюк буде для нього вода з кринички? — спало на думку матері. — Будучи в полі, сам часто смакував нею, любив пригощати женців та косарів.

Принесли води з Селища. Напоїли. Змочену шматину приклали до палаючого тіла. Іван заспокоївся. Міцно заснув. Та так міцно, що батьки аж покликали місцевого священника, аби вчитав дитині останню сповідь. Хлопчик не чув ні материнських схлипувань, ні батьківського зітхання, ні заспокійливих слів духовної особи. Спав більше доби. А коли розплющив оченята, здивовано перепитав:

— Де вона, де?

— Хто, дитино?

— Мати Афонська. Вона ж тільки що була біля мене. Вже пішла?

Присутні презирнулися між собою: знову марить. Але ж ні, жар пригас. Оченята вже не блищать, як раніше, а Іван наполягав:

— Де ж вона?

— Це тобі, синку, наснилося. Гарні? сон, на виздоровлення.

— Ні, не наснилося. Вона мене пестила, за ніжку тримала. Ось подивіться, — показав під колінцем ноги. — Бачите — знак від її руки залишився.

І справді, там був світлий знак у вигляді трьох натиснених пальців. Знак долі. Він залишився від того дня в Івана Миколайовича Наумчука на все його подальше життя.

Послушник, настоятель, будівничий

Гордився Микола Наумчук усіма п'ятьма своїми дітьми: працювита, кмітливі, богоприхильні. От лишень Івана не міг до кінця збагнути. За старшим усі хлопці й дівчата знали молитви, виконували християнські звичаї, відвідували церкву. А в Івановім серці зростала особлива глибока віра в Бога та шалений потяг до знань.

Якось було до хати завернули монахи Почаївського монастиря. Гомоніли, співали молитви. Коли, перепочивши, заходилися збиратися у свою дорогу, Іван попросив:

— Візьміть мене з собою...

— Не можемо, замалий. Ось підростеш, тоді...

(Продовження. Поч. в №№ 34—36).